

Peter Seeberg. "Øjeblikke"

Kortprosa. 1974.

Han skriver dem allesammen op:

Det øjeblik, da alt flimrer som blå gas og menneskene bliver mørkere end de plejer og krølles sammen som brændt papir. Det kommer ikke igen.

Det øjeblik, da båden skraber bunden – som er stenet – og ingen ved om de nogensinde skal få båden fri igen.

Det øjeblik, da en smuk kvinde kommer ind på en restaurant og sætter sig og tager sine handsker af. Og hun er alene. Men lidt senere kommer der en mand i en stor overfrakke og sætter sig selvfølgelig ved siden af hende.

Det øjeblik, da en mand med en mørk hat kommer ind på en restaurant og sætter sig og bestiller et glas vand og folder sin avis ud og begynder at læse den uden briller på.

Det øjeblik, da du ser, at den fremmede by, som du gik til er den samme, som du forlod. Du er gået i ring, men du har hele tiden længtes frem.

Det øjeblik, da du mærker, at nu skal du blot holde ud lidt endnu, så kommer de og hjælper dig med en stige, men du har ikke kræfter i fingrene mere.

Det øjeblik, da modtageren slår en høj latter op, og du opdager, at din gave er en bestikkelse.

Det øjeblik, da lyset bliver tændt og du ser en skikkelse ligge på gulvet.

Det øjeblik, da du ser at du er indkaldt til retten, og du ved ikke hvilken forbrydelse du har begået.

Det øjeblik, da det ringer på døren, du åbner og der er ingen, og det er midt om natten.

Det øjeblik, da du vågner og løber et stykke ved siden af din drøm og du siger: jeg er fri, i det øjeblik du bliver overmandet.

Det øjeblik, da een står ud af en vogn ved fortovskanten og hun lader sit blik glide forbi dig, og så siger I begge to, hvor er det længe siden.

Det øjeblik, da hun husker vasketøjet blafre over dit hoved og din mor er gået, og stilheden er som en kniv.

Det øjeblik, da du står ude i gården og du hører et råb inde i huset, og nu ser du deres fødder og nu deres ansigter.

Det øjeblik, da det blæser op i september og det første æble lander med et bump i græsset. Og senere endnu et og endnu eet. Og du tænker ikke på andet i mellemtiden. Og mange har tænkt sådan før dig.

Det øjeblik een bliver henrettet. Og det er nu, og du har intet ur, men senere ved du nøjagtig hvornår.

Det øjeblik diagnosen bliver stillet og I går sammen ned gennem gangene og siger, at det nok skal gå, og i parken siger du til ham, hør solsorten fløjter.

Det øjeblik du vågner og der sidder een på sengekanten og stirrer spændt med et varmt blik og du ved, du er velkommen tilbage.

Det øjeblik, da du ikke kan forklare dig mere. Din bevidsthed løber ind i sig selv og er som den første is på søen.

Det øjeblik, da du ikke mere kan høre den lille hornugle om natten, løvfrøerne, blæsten i de høje fyrretræer. De er til stede endnu natten efter.

Døgnet du var der og andre var der. Som dråber i støv. Kan de der tager hinanden i hånden få deres håndtryk til at overleve?

Kan de der ler højt gemme deres hjerte i latter?

Kan de der strejfer om om natten uden retning hvis de mødes finde vejen sammen. Blot en lyd af heste eller kvæg. Blot et åndedræt af noget levende.

Det øjeblik, da eksperterne erklærer årsagerne for klarlagt, men katastrofen er sket.

Skriveøvelse:

Skriv om en række øjeblikke i et liv, evt. uden brug af 1. person.

1. Det øjeblik telefonen ringede og Thomas hulkende fortalte, at han og Asgar var kørt galt (Asgar var dræbt). Det hele stod stille.

2. Det øjeblik da Maria kom med bogen "Kan bedsteforældre danse"? Mit hjerte hamrede.

3. Det øjeblik da lægen sagde, at operation var udelukket. Det var først for sent. Tomhed, bitterhed, forbauselse. Han troede vi vidste det.

4. Det øjeblik da jeg første gang "så" tvillingetårnene styrte sammen. Troede det var en syg joke.

5. Det øjeblik jeg selv fandt ud af at skære en hylde til med en stiksav.

6. Det øjeblik vi kørte ind på gårdspladsen på Tågelund behandlingscenter. Ro i maven - jeg får hjælp.

7. Det øjeblik jeg fik at vide jeg skulle have tvillinger. Angst - hvordan klarer jeg det helt alene.

Helene

Det øjeblik telefonen ringede og Thomas hulkende fortalte, at han og Asgar var kørt galt (Asgar var dræbt). Det hele stod stille.

Det øjeblik da Maria kom med bogen "Kan bedsteforældre danse?". Mit hjerte hamrede.

Det øjeblik da lægen sagde, at operation var udelukket, det var for sent. Tomhed, bitterhed, forbauselse. Han troede, vi vidste det.

Det øjeblik da jeg første gang 9/11 så tvillingetårnene styrte sammen. Troede det var en syg joke.

Det øjeblik da jeg selv fandt ud af at skære en hylde med en stiksav.

Det øjeblik da vi kørte ind på gårdspladsen på Tågelund behandlingscenter. Ro i maven - jeg får hjælp.

Det øjeblik jeg fik at vide, at jeg skulle have tvillinger. Angst - hvordan klarer jeg det helt alene.

Det øjeblik da jeg i 1978 åbnede kuerten fra skolen - jeg var optaget som elev til social- og sundhedsassistentuddannelsen. Glæde - forventning - spændt.

Det øjeblik Bent kiggede på mig og sov ind. Højtideligt nærmest, dårlig samvittighed over at føle lidt lettelse. Fred.